

trzech ze strony właścicieli nieruchomości i dozorców domowych miasta, dla którego ma być wydane orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej.

Do wyznaczenia przedstawicieli upoważnione są organizacje właścicieli nieruchomości, jako takich, oraz związki zawodowe dozorców domowych, zarejestrowane zgodnie z przepisami prawa i działające na terenie danego miasta. W miastach, w których niema bądź organizacji właścicieli nieruchomości, bądź związków zawodowych dozorców domowych, strona, niereprezentowana przez organizację winna dokonać wyboru przedstawicieli. Wybory przeprowadza na wezwanie inspektora pracy miejscowa władza administracyjna pierwszej instancji. W razie uchylenia się bądź organizacji właścicieli nieruchomości, bądź związków zawodowych dozorców domowych od wyznaczenia przedstawicieli, a w miastach, w których niema tych organizacji, w razie uchylenia się większości właścicieli lub dozorców od udziału w wyborach, Nadzwyczajna Komisja Rozjemcza będzie prawomocnie obradowała i decydowała w składzie trzech przedstawicieli rządowych.

Art. 3. Nadzwyczajna Komisja Rozjemcza ma prawo ustanawiać warunki pracy i płacy dozorców domowych. Komisja wyznacza wynagrodzenie stosownie do zakresu obowiązków, włożonych w danym mieście na dozorcę domowego, i do ilości wymaganej tamże od niego pracy przy uwzględnieniu wielkości domu i dzielnicy miasta, w jakiej dom jest położony. Postanowienia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej obowiązują na okres czasu, przewidziany w postanowieniu, i stanowią podstawę do zawierania indywidualnych umów o pracę i płacę w miastach, dla których zostały wydane. Indywidualne umowy pracy, zawierające warunki mniej korzystne dla pracownika, niż ustalone w postanowieniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, na żądanie dozorcę domowego ulegają zastąpieniu przez to postanowienie.

Jeżeli po wydaniu orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej zawarta zostanie między właścicielami nieruchomości a dozorcami domowymi umowa zbiorowa, postanowienia tej ostatniej, bardziej korzystne dla pracowników, wchodzić z mocy ustawy na miejsce odnośnych postanowień orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej.

Art. 4. Zatargi, wynikłe między stronami na tle niestosowania się do postanowień Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, inspektor pracy, na żądanie jednej ze stron, przekazuje do rozpatrzenia Komisji Rozjemczej, przewidzianej ustawą z dn. 23 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 8, poz. 53), w razie uchylenia się bądź właścicieli nieruchomości, bądź dozorców domowych od wyznaczenia swych przedstawicieli do komisji rozjemczej, przedstawicieli tych mianuje Minister Pracy i Opieki Społecznej. Zgoda drugiej strony na poddanie zatargu rozważeniu przez Komisję Rozjemczą nie jest wymagana. Niestawiennictwo którejkolwiek ze stron nie wstrzymuje biegu sprawy.

Art. 5. W razie potrzeby przymusowego wykonania orzeczenia komisji rozjemczej (art. 4), strona zainteresowana przedstawia poświadczony przez inspektora pracy odpis orzeczenia do sądu, który byłby właściwy dla rozważenia danego sporu, celem

uzyskania nakazu wykonawczego. Orzeczenia komisji rozjemczej mogą być przez sąd uchylone w razie:

- 1) pogwałcenia prawa lub niewłaściwej wykładni jego,
- 2) pogwałcenia formalności postępowania o tyle istotnych, że wskutek niezachowania ich niepodobna orzeczenia uznać za prawomocne,
- 3) przekroczenia przez Komisję Rozjemczą zakresu nadanej jej kompetencji.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem uchwalenia i obowiązuje na terenie b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

Minister Spraw Wewnętrznych:

Kamiński

Minister Sprawiedliwości:

Sobołewski

325.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 11 kwietnia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie ustalenia rodzajów kotłów parowych, podlegających nadzorowi względnie bezpośrednio dozorowi Ministra Spraw Wojskowych.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 31 maja 1921 r. o nadzorze nad kotłami parowymi (Dz. U. R. P. № 50 poz. 303) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 108 poz. 786) oraz w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 stycznia 1922 r. w przedmiocie wykonywania dozoru nad kotłami parowymi (Dz. U. R. P. № 10 poz. 80) zarządza się co następuje:

§ 1. Nadzorowi jako też bezpośrednio dozorowi Ministra Spraw Wojskowych podlegają kotły parowe ustawiane na statkach wojennych morskich i śródziemnych.

§ 2. Bezpośredni dozorowi Ministra Spraw Wojskowych podlegają:

- a) wszystkie kotły parowe znajdujące się pod bezpośrednim zarządem władz wojskowych, ustawiane na gruntach i w budowlach będących pod stałym zarządem tych władz;

b) kotły prywatnych przedsiębiorstw przemysłowych lub urządzeń znajdujących się pod stałym i bezpośrednim zarządem wyłącznie władz wojskowych.

§ 3. Minister Spraw Wojskowych wydaje przepisy o budowie, ustawianiu i dozorze kotłów parowych, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, udziela pozwoleń na ich ustawienie, przenoszenie i używanie oraz wykonywa bezpośredni dozór nad nimi.

§ 4. Odnośnie do kotłów wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia Minister Spraw Wojskowych wydaje pozwolenia na ich ustawienie, przenoszenie i używanie oraz wykonywa bezpośredni dozór nad nimi na mocy przepisów ogólnych zawartych w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 listopada 1921 r. w przedmiocie przepisów o budowie, ustawianiu i dozorze kotłów parowych używanych na lądzie (Dz. U. R. P. № 103 poz. 744).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

326.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 13 maja 1922 r.

o opłatach za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach (Dz. P. P. P. r. 1919 № 15 poz. 211), rozporządzenia o miarach (Dz. Urz. M-wa b. Dz. Pr. r. 1921, № 20 poz. 138), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 716) i z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104 poz. 752) oraz ustawy z d. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej (Dz. U. R. P. № 30 poz. 247) zarządza się co następuje:

C Z Ę Ś Ć I.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Opłaty zasadnicze, wyszczególnione w części II niniejszego rozporządzenia, pobiera się za sprawdzanie narzędzi mierniczych, zgłaszanych do legalizowania, bez względu na to, czy przedmiot okazał się godnym cechowania lub nie, t. j. zarówno w wypadku zalegalizowania, jak i zbrakowania narzędzi mierniczych.

§ 2.

Jeżeli jednak już przy oględzinach powierzchniowych okaże się, że dostarczone do urzędu miar narzędzie miernicze jest nielegalne, zwraca się je

zgłaszającemu bez pobrania opłaty, nawet wówczas, jeżeli istniejąca na niem cecha zostanie skasowana.

§ 3.

O ile legalizowanie odbywa się poza urzędem, pobiera się prócz opłaty zasadniczej jeszcze opłatę dodatkową, wynoszącą 20% opłaty zasadniczej. Ta opłata dodatkowa nie może wynosić mniej, jak 3000 marek od każdego zgłoszenia.

Przepis ten nie ma zastosowania przy sprawdzaniu naczyń pojemności niekwalifikowanej (Cz. II § 22).

§ 4.

Jeżeli urzędnik, delegowany do legalizowania poza urzędem, nie mógł przystąpić do sprawdzania z powodu, że wszystkie zgłoszone narzędzia miernicze już przy oględzinach powierzchniowych okazały się nieodpowiednio przygotowanymi lub oczyszczonymi, albo nielegalnymi, jak również z powodu, że nie zostały dostarczone do dyspozycji potrzebne środki i pomoc, czy też z powodu innych okoliczności, wynikających z winy zgłaszającego, to pobiera się opłatę w wysokości 3000 marek.

§ 5.

Niezależnie od opłat powyższych, zgłaszający narzędzia miernicze do legalizowania poza urzędem opłaca 1200 marek wynagrodzenia dla urzędnika za każde rozpoczęte 3 godziny czynności w siedzibie urzędu, lub za każdy rozpoczęty dzień pracy urzędnika poza siedzibą urzędu.

Wyплаты urzędnikom z funduszu, pochodzącego z opłat, wskazanych w paragrafie niniejszym, uskutecznią się według rozkładu, ustanowionego osobnym zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 6.

O ile miejsce sprawdzania znajduje się w odległości większej niż 2 kilometry od urzędu, zgłaszający, niezależnie od innych opłat, przewidzianych w niniejszych przepisach, obowiązany jest do zwrotu rzeczywistych kosztów przejazdu wydelegowanego urzędnika. Jeżeli podczas legalizacji objazdowych, dokonywanych w b. dzielnicy pruskiej, urzędnik korzysta z własnych środków lokomocji pomiędzy czasową siedzibą urzędu lotnego a miejscem zgłoszenia, to zgłaszający uiszcza opłatę kilometrową w wysokości 50 marek za każdy rozpoczęty kilometr odległości, przebytej w ten sposób przez urzędnika. Przy sprawdzaniach poza siedzibą urzędu obciążają zgłaszającego prócz tego djety urzędnika w ilości 1200 marek dziennie; oprócz tego zgłaszający powinien ponieść koszty noclegów urzędnika albo dostarczyć nocleg w naturze.

§ 7.

W razie, jeżeli zgłaszający narzędzie miernicze do legalizacji poza urzędem nie posiada narzędzi normalnych lub środków pomocniczych i przedmioty te zostaną mu wypożyczone przez urząd, zgłaszający ponosi wszelkie koszty przewozu tam i z powrotem tych przedmiotów i opłaca za ich wypożyczenie według taryfy, ustanawianej przez Główny Urząd Miar. Prócz tego zgłaszający wpłaca kaucję